

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

OPĆINSKI SUD U TUZLI
BROJ: 32 0 Ps 014363 10 Ps
Tuzla, 27.01.2014.godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Biljana Novak, u pravnoj stvari tužilaca „E.M.“ d.o.o. T. i „R.L.“ d.o.o. S., zastupanih po punomoćniku Mirzi Telaloviću, advokatu iz Tuzle, protiv tuženog „S.o.“ d.d. S., Filijala T., zastupanog po zaposleniku Faruku Arnautu, radi naknade štete, v.sp. 35.665,00 KM, dana 27.12.2013.godine u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka zaključio je ročište za glavnu raspravu, a dana 27.01.2014. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

I

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu „R.L.“ d.o.o. S. isplati iznos od 21.977,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 27.01.2014.godine pa do isplate, kao i da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.269,51 KM u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Preko dosuđenog iznosa tužilac se odbija.

II

Tužbeni zahtjev tužioca „E.-M.“ d.o.o. T. se ODBIJA .

O b r a z l o ž e n j e

Dana 19.03.2010.godine tužilac „E.-M.“ d.o.o. T. je ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženog „S.o.“ d.d. S., Filijala T., radi naknade štete. U tužbi, tužilac navodi da je sa tuženim zaključio Ugovor o kasko osiguranju motornog vozila marke „Hyundai“ tip IX 55, registarskih oznaka .. Ugovoreno osiguranje izvršeno je u skladu sa ponudom tuženog kao osiguravatelja a na zahtjev „R. L.“ d.o.o. S. kao kuće koja je tužiocu odobrila sredstva za nabavku vozila. Vozilo se formalno vodi na leasing kući, ali je ugovorom o odobravanju sredstava leasinga predviđeno da sve troškove, počev od osiguranja od odgovornosti, punog kasko osiguranja, registracije, tekućeg održavanja kao i sredstava za opravku, snosi korisnik.Ponuda tuženog odnosila na tzv. full kasko osiguranje što znači potpuno osiguravajuće pokrće za slučaj djelimičnih šteta uzrokovanih krivicom ovlaštenog vozača korisnika leasinga, pa je vozilo pod tim uslovima osigurano na vrijednost od 60.000,00 KM a tužilac je kao nosilac obaveze

platio kasko osiguranje za tekuću godinu u visini od oko 4.200,00 KM. Tužilac u tužbi dalje navodi da se dana 07.12.2009.godine dogodila saobraćajna nezgoda koju je skrivio ovlašteni korisnik vozila, te je obzirom na jačinu udara i stepen oštećenja ovlašteni vozač - korisnik odmah prijavio nastanak osiguranog slučaja, pa je tuženi sačinio procjenu štete u predmetu AK-419/09 dana 08.12.2009.godine. Nakon sačinjavanja zapisnika tužilac je vozilo predao na popravku najbližem ovlaštenom servisu koji je ujedno i prodavac vozila - AC „G.“ Doboj-Jug, te je isti izvršio opravku vozila i ispostavio račun na 35.665,50 KM. Kako ovlašteni serviser nije mogao pristupiti opravci vozila bez nabavke rezervnih dijelova, to je tužilac dana 15.12.2009.godine izvršio uplatu 10.000,00 KM, a dana 05.02.2010.godine uplate od 7.000,00 KM i 5.000,00 KM, da bi dana 12.03.2010.godine prilikom preuzimanja vozila tužilac uplatio i iznos od 13.665,50 KM. Kako je u isključivoj obavezi održavanja i popravke vozila tužilac, kao korisnik leasinga to je tužilac, pozivajući se na ugovor o kasko osiguranju, dostavio tuženom zahtjev za naknadu štete iz Osnova kasko osiguranja. Tuženi je tužioca usmeno upoznao da trenutno nema sredstava za plaćanje štete te da je potrebno da tužilac sam izmiri troškove popravke pri čemu je tužioca upoznao da bi mogao priznati samo iznos od 25.000,00 KM na ime troškova, ali ne i cijeli iznos, jer je vozilo po njegovom stavu bilo podosigurano, odnosno novonabavna vrijednost vozila koja je iznosila oko 84.000,00 KM je morala biti unesena u policu osiguranja bez obzira što je vozilo u momentu njegove nabavke kupljeno kao rabljeno vozilo te osigurano na svoju stvarnu vrijednost na koju je prodavac i izdao račun, tj. 60.000,00 KM. Tužilac smatra da ovakav stav tuženog nema pravnog uporišta pa predlaže da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog da tužiocu naknadi štetu u iznosu od 35.655,50 KM, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, te da tužiocu naknadi i troškove parničnog postupka.

U odgovoru na tužbu, u pismenom podnesku od 27.04.2010.godine, tuženi je istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužioca, jer je vlasnik vozila marke „H.“ „R.I.“ d.o.o. S. - Podružnica T.. Opreza radi tuženi je osporio visinu postavljenog tužbenog zahtjeva pozivajući se na odredbu člana 24. stav 1. tačka 7. Uslova za kasko osiguranje cestovnih motornih vozila na vlastiti pogon koja propisuju da ako nije ugovorena mjerodavna nabavna cijena novog vozila u trenutku zaključenja ugovora o osiguranju (podosiguranje), osiguraniku će se naknaditi samo onaj dio stvarne štete koji odgovara srazmjeri između sume osiguranja i mjerodavne nabavne cijene novog vozila. U vezi sa navedenim, tuženi navodi da bi novonabavna cijena za predmetno vozilo bila 84.580,00 KM, pa sa cijenom iz predračuna 34.604,91 KM za sumu osiguranja od 60.000,00 KM visina štete bi iznosila 24.548,30 KM. Tuženi je osporio potraživanja tužioca i u dijelu zakonskih zateznih kamata, te predložio da sud prvenstveno usvoji istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije i tužbeni zahtjev odbije, a u slučaju da to ne učini predlaže da sud djelimično usvoji tužbeni zahtjev tužioca.

Dana 30.10.2012.godine, tužilac „R.I.“ d.o.o. S. je podnio tužbu protiv tuženog „S.o.“ d.d. S. - Filijala T. radi naknade štete zbog neizvršenja ugovora. U tužbi, tužilac navodi da je dana 18.08.2009.godine „S.o.“ d.d. S., Filijala T., dakle tuženi, sa „R. I.“ d.o.o. S., Podružnica T., dakle tužiocem, zaključio osiguranje auto-kaska - polisa broj 0015152, putem svog komitenta - primaoca leasinga - „E.M.“ d.o.o. T.. Primalac leasinga je sa tuženim zaključio Ugovor o kasko-osiguranju motornog vozila marke

„Hyundai“ tip IX 55, registarskih oznaka -. Vozilo se i formalno vodilo na tužiocu obzirom na pravila odobravanja sredstava leasinga, ali je Ugovorom o odobravanju sredstava leasinga predviđeno da sve troškove počev od osiguranja od odgovornosti, punog kasko osiguranja, registracije, tekućeg održavanja, kao i sredstava za opravke, snosi korisnik. Ponuda tuženog odnosila na tzv. full kasko osiguranje, odnosno potpuno osiguravajuće pokriće za slučaj djelimičnih šteta uzrokovanih krivicom ovlaštenog vozača korisnika leasinga, pa je vozilo pod tim uslovima osigurano na vrijednost od 60.000,00 KM a tužilac je kao nosilac obaveze platio kasko osiguranje za tekuću godinu u visini od oko 4.200,00 KM. Tužilac u tužbi dalje navodi da se dana 07.12.2009.godine dogodila saobraćajna nezgoda koju je skrivio ovlašteni korisnik vozila, te je obzirom na jačinu udara i stepen oštećenja ovlašteni vozač - korisnik odmah prijavio nastanak osiguranog slučaja, pa je tuženi sačinio procjenu štete u predmetu AK-419/09 dana 08.12.2009.godine. Nakon sačinjavanja zapisnika tužilac je vozilo predao na opravku najbližem ovlaštenom servisu koji je ujedno i prodavac vozila - AC „G.“ Doboj-Jug, te je isti izvršio opravku vozila i ispostavio račun na 35.665,50 KM. Međutim, ovlašteni serviser nije mogao pristupiti opravci vozila bez nabavke rezervnih dijelova, pa je tako primalac leasinga („E.-M.“ d.o.o. T.) dana 15.12.2009.godine izvršio uplatu 10.000,00 KM, dana 05.02.2010.godine uplate od 7.000,00 KM i 5.000,00 KM i dana 12.03.2010.godine prilikom preuzimanja vozila i iznos od 13.665,50 KM. Kako je u isključivoj obavezi održavanja i popravke vozila korisnik leasinga, to je isti pozivajući se na ugovor o kasko osiguranju, dostavio tuženom zahtjev za naknadu štete iz Osnova kasko osiguranja. Tuženi je korisnika leasinga usmeno upoznao da trenutno nema sredstava za plaćanje štete te da je potrebno da tužilac sam izmiri troškove opravke, pri čemu je tužioca upoznao da bi mogao priznati samo iznos od 25.000,00 KM na ime troškova ali ne i cijeli iznos jer je vozilo po njegovom stavu bilo podosigurano odnosno, novonabavna vrijednost vozila koja je iznosila oko 84.000,00 KM je morala biti unesena u policu osiguranja, bez obzira što je vozilo u momentu njegove nabavke kupljeno kao rabljeno vozilo te osigurano na svoju stvarnu vrijednost na koju je prodavac i izdao račun, tj. 60.000,00 KM.

Tužilac smatra da ovakav stav tuženog nema pravnog uporišta jer se radi o osiguranju za dvije vrste rizika, tj. za djelimičnu štetu i za totalnu štetu, odnosno isplatu za slučaj potpune havarije vozila kada nema ekonomskog opravdanja popravke istog, te za slučaj nestanka vozila. S toga tužilac, a obzirom da je tuženi, od dana procjene štete na vozilu pa do podnošenja tužbe, platio samo 3.000,00 KM, predlaže da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog na plaćanje iznosa od 35.665,50 KM sa zakonskim zateznim kamatama, te da tužiocu naknadi troškove postupka.

U odgovoru na tužbu, u pismenom podnesku od 29.01.2013.godine, tuženi je naveo da ne osporava aktivnu legitimaciju na strani tužioca, ali da djelimično osporava osnovanost tužbenog zahtjeva i njegovu visinu. Tuženi je osporio i istinitost činjeničnih navoda iz tužbe, pa tako navodi da ne stoje navodi tužbe da je ugovor o kasko osiguranju vozila po polici osiguranja broj 015152 zaključen između „E.M.“ d.o.o. T. i tuženog, jer iznesene tvrdnje ne proizilaze iz sadržine pomenute police osiguranja. Tuženi navodi da su navodi tužioca da je „E.-M.“ d.o.o. T., kao korisnik leasinga, sa tužiocem, kao davaocem leasinga, ugovorila način plaćanja premije osiguranja, troškova održavanja i registracije vozila, kako je to u tužbi navedeno irelevantni za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Tuženi osporava i navode tužioca da je ponuda tuženog se odnosila na full-kasko osiguranje, budući da to ne proizilazi iz zaključenog ugovora o kasko

osiguranju po kojem je vozilo osigurano na vrijednost od 60.000,00 KM, dok je novonabavna vrijednost vozila iznosila 84.580,00 KM pa se radi o podosiguranom vozilu. Tuženi osporava i navode iz tužbe da je tužilac uplatio premiju osiguranja za tekuću godinu u iznosu od 4.200,00 KM jer iz police osiguranja proizilazi za ugovoreni trogodišnji period osiguranja tj. period od 10.08.2009.godine do 10.08.2012.godine iznosi 4.590,00 KM, odnosno godišnja premija iznosi 1.530,00 KM. Tuženi navodi i to da je do zaključenja ugovora o osiguranju na ugovorenu sumu osiguranja od 60.000,00 KM došlo na način da je vlasnik vozila „R. I.“ d.o.o. S. dostavio tuženom kao osiguravaču fakturu ovlaštenog auto-centra „G.“ d.o.o. M., Doboj-Jug od 10.08.2009.godine kao dokaz o vrijednosti osiguranog vozila a što je bila osnova za zaključenje ugovora o kasko osiguranju vozila. Unosom navedenog iznosa kao sume osiguranja, zatim unesenim obračunom premije osiguranja na utvrđeni iznos vrijednosti vozila, tužilac i tuženi su zaključili ugovor o kasko osiguranju, što su potvrdili potpisivanjem police. Tokom daljeg ugovornog odnosa po zaključenoj polici, tužilac je izvršio doplatu ugovorenog osiguranja, ali se to ne odnosi na period kada je tužilac pretrpio štetu na vozilu, već na tekući period nakon nastanka saobraćajne nezgode, odnosno za period od 10.12.2010.godine od kada je i vršeno fakturisanje premije osiguranja obračunate na novonabavnu vrijednost. Kako iz iznesenog proizilazi da je u momentu nastanka štete vozilo bilo podosigurano, to tuženi po matematičkoj proporciji je obračunao štetu u visini od 24.548,30 KM, te je od tog iznosa tuženi tužiocu uplatio dana 08.06.2010.godine iznos od 3.000,00 KM, iz čega proizilazi da bi preostao iznos od 21.548,30 KM kao visina pretrpljene štete.

Rješenjem suda od 27.03.2013.godine, spojeni su postupci tužioca „E.-M.“ d.o.o. T. protiv tuženog „S.o.“ d.d. Sarajevo - Filijala T., koji se vodi pod poslovnim brojem 32 0 Ps 014363 10 Ps i postupak tužioca „R.I.“ d.o.o. S. protiv tuženog „S. o.“ d.d. Sarajevo - Filijala T., koji se vodio pod brojem 32 0 Ps 144590 12 Ps, te odlučeno da se jedinstveni postupak vodi pod brojem 32 0 Ps 014363 10 Ps. Odluka o spajanju parnica i vođenje jedinstvenog postupka donesena je u skladu sa odredbom 83. st.1 i 3. Zakona o parničnom postupku¹.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužioca, sud je proveo pripremno ročište i ročište za glavnu raspravu, na kom su proveden sljedeći dokazi - kao svjedoci saslušani su L.I., M.T. i A.I., provedeno je vještačenje po vještaku finansijske struke A. Š., dipl.ecc. i vještaku mašinske struke A.A., a izvršen je uvid i čitanje sljedećih isprava: Opštih uslova ugovora o finansijskom leasingu koje primjenjuje R.L. dd S., fakture tuženog od 10.12.2010.godine sa formularom doplate po polici za kasko osiguranje br. 01-2976, naloga za uplatu – izvještaja o prijemu uplate iznosa od 3.000,00 KM na račun tužioca od 04.06.2010.godine, zapisnika o procjeni štete na vozilu sa specifikacijom dijelova br. 419/09 od 08.12.2009.godine, zapisnika o ispitivanju alkoholisanosti vozača PU Kalesija od 07.12.2009.godine, te zapisnika o saobraćajnoj nezgodi sa skicom lica mjesta, sve od istog datuma, fakture br. 000024-mp-001 od 03.02.2010.godine, potvrde o izvršenom uviđaju saobraćajne nezgode od 07.12.2009.godine sa potvrdom o oštećenjima na vozilu od istog dana, uplatnice na iznos 13.665,50 KM od 12.03.2010.godine, na iznos od 10.000,00 KM od 05.12.2009.godine, na iznos od 7.000,00 KM od 05.02.2010.godine, na iznos od 5.000,00 KM od istog dana, police

¹ Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05 i 19/06

osiguranja br. 0015152 od 18.08.2009.godine, saobraćajna dozvola, kopija, br. BH-3403932 i br. SI-0032483, fakture br. 000037-VP-001 od 10.08.2009.godine, dopisa br. 324/10 od 31.03.2010.godine sa priloženom fakturom br. 000024-mp-001 od 03.02.2010.godine i kopijom ovjere notara, predračuna br. 78/09 od 11.12.2009.godine, zapisnika o procjeni štete na vozilu – br. štete 419/09 od 08.12.2009.godine, izvoda Tuzlanske banke na dan 04.06.2010.godine – datum štampanja 08.10.2010.godine, fakture br. 09-1210043/0230 od 18.08.2009.godine, fakture br. 10-1210043/0205 od 03.08.2010.godine, fakture br. 10-121-0043/0331 od 10.12.2010.godine, fakture br. 11-1210043/0217 od 08.08.2011.godine, police – doplata – povrat premije po polici za kombinovano osiguranje motornih vozila br. 01-000227 i br. 01-0002276, police – doplata premije 2276 i 2227, Uslovi za kasko osiguranje, te je sud na temelju savjesne i brižljive ocjene svih dokaza zajedno, kao i svakog dokaza pojedinačno, odluku kao u izreci presude donio iz sljedećih razloga:

Stavom II izreke presude, sud je odbio tužbeni zahtjev u odnosu na tužioca „E.-M.“ d.o.o. T., obzirom da je kao osnovan usvojen prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Naime, na temelju uvida u član 20. Uslova za kasko osiguranje cestovnih i šinskih vozila, utvrđeno je da je istim regulisano da kod osiguranja vozila u dugoročnom zakupu (u daljem tekstu leasing), prava iz ugovora o kasko osiguranju pripadaju zakupodavcu - vlasniku vozila, koji se u policu upisuje kao osiguranik ako se drugačije ne ugovori, da se u policu obavezno upisuje da je osigurano vozilo u leasingu, vlasnik vozila - davalac leasinga i broj ugovora o leasingu. Stavom 3. propisano je da ukoliko se ugovori drugačije u odnosu na stav 1. tog člana, klauzula o vinkulaciji će se upisati na polisu u skladu sa ugovorom o leasingu.

Na temelju uvida u polisu osiguranja auto-kaska broj 0015152 od 18.08.2009.godine, utvrđeno je da je ista sačinjena upravo u skladu sa članom 20. stav 1. Uslova za kasko osiguranje, jer je na istoj naznačen kao osiguranik - ugovarač „R. I.“ d.o.o. S., Podružnica T., kao vlasnik vozila, odnosno zakupodavac, s tim da činjenica da na istoj nisu naznačeni podaci o broju ugovora o leasingu. nije od uticaja na valjanost zaključene police.

Na temelju navedenog, sud je utvrdio da tužilac „E.-M.“ d.o.o. T. nije aktivno legitimisan za potraživanje iz osnova osiguranja po navedenoj polici. Činjenica da je tuženi tužiocu isplatio iznos od 3.000,00 KM na ime naknade štete nije od uticaja na ovakvu odluku suda, kao što nije osnovano ni pozivanje tužioca na član 3. Opštih uslova o finansijskom leasing „R.I.“ d.o.o. S. kojim je propisano da se primalac leasinga obavezuje da će odštetu koju mu osiguranje isplati u slučaju naknade štete upotrijebiti za otklanjanje štete i to isključivo kod ovlaštenih servisa, jer sud utvrđuje da su ugovorni odnosi između davaoca i korisnika leasinga, a koje reguliše ovaj ugovor, obvezuju samo ugovorne strane, dakle davaoca, odnosno korisnika leasinga, i isti ne mogu proizvoditi pravne posljedice na treća lica, a niti mogu imati prednost na pozitivnim zakonskim propisima. Osim navedenog, tužilac „E.M.“ d.o.o. T., nije sudu predočio ni dokaz - Ugovor o odobravanju sredstava leasinga, kojim je prema tvrnjama samog tužioca ugovorena obaveza „E.M.“ d.o.o. T. da sve troškove, počev od osiguranja od odgovornosti, punog kasko osiguranja, registracije, tekućeg održavanja kao i sredstava za opravku, snosi „E.M.“ d.o.o. T. kao korisnik.

Činjenica da je tužilac „E.-M.“ d.o.o. T. platila ovlaštenoj auto kući iznos od 35.655,50 KM na ime otklanjanja prouzrokovane štete, je činjenica koju „E.-M.“ d.o.o. T. može isticati u regresnom zahtjevu upućenom „R.l.“ d.o.o. S. - Podružnica T., jer se ugovorni odnosi između „R. l.“ d.o.o. S. - Podružnica T., kao davaoca leasinga, i „E.-M.“ d.o.o. T., kao korisnika leasinga, mogu primjenjivati samo između te dvije ugovorne strane, a prigovore koji proističu iz njihovih međusobnih poslovnih odnosa ne mogu se s uspjehom isticati prema tuženom „S.o.“ d.d. S., Filijala T..

U skladu sa navedenim, a primjenom odredbe člana 123. i 126. Zakona o parničnom postupku, tužbeni zahtjev tužioca E.-M. d.o.o. T. je odbijen.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužioca „R.l.“ d.o.o. S. - Podružnica T., za isplatu naknade štete a temeljem police o osiguranju auto kaska broj 0015152 utvrđeno je da među parničnim strankama nisu sporne činjenica da je ista zaključena dana 18.08.2009.godine, da je nastupio osigurani slučaj, kao što nije sporna ni „identifikacija“ motornog vozila na kojem je šteta nastupila (dostavljena na uvid saobraćajna dozvola) i obim štete a kako je to utvrđeno Zapisnikom o procjeni štete na vozilu – br. štete 419/09 od 08.12.2009.godine.

Sporna činjenica je visina obaveze tuženog, a utvrđenje te obaveze tuženog je u vezi sa utvrđenjem da li je predmetna polica sačinjena u skladu sa Ugovorom o poslovno-tehničkoj saradnji zaključenim između tužioca „R.l.“ d.o.o. S. i „S. o.“ d.d. S. 2008.godine, odnosno da li tužilac ima pravo na naplatu štete iz osiguranog slučaja po zaključenoj polici (podosiguranje) ili u skladu sa navedenim ugovorom.

Odlučujući o navedenoj spornoj činjenici, utvrđeno je da je polica broj 0015152 zaključena na osiguranu sumu od 60.000,00 KM, da je utvrđena ukupna premija osiguranja od 4.590,00 KM, te da na istoj ne stoji naznaka „osiguranik je upozoren na posljedice podosiguranja“, a kako je to propisano članom 23. stav 1. Uslova za kasko osiguranje cestovnih i šinskih vozila. Ova činjenica također, nije sporna među parničnim stranama, kao što nije sporno ni to da je nakon nastupanja osiguranog slučaja izvršena izmjena odnosno doplata premije po polici, tako da je na zahtjev ugovarača uzeta cijena umjesto po računu, po katalogu na strani 174. stav 2. u vrijednosti od 84.580,00 KM, te doplata računata na vrijednost od 24.580,00 KM, iznosi 1.045,80 KM.

Kod ovakvog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je obavezao tuženog da tužiocu na ime naknade prouzrokovane štete isplati iznos od 21.977,00 KM, pri čemu je visina prouzrokovane štete koju je tuženi, kao osiguravatelj, dužan tužiocu naknaditi, utvrđena na temelju police zaključene dana 18.08.2009.godine sa sumom osiguranja 60.000,00 KM. Ovo stoga što je u vrijeme nastupanja osiguranog slučaja predmetna polica broj 0015152 bila valjana, te su se u odnosu na tako zaključenu policu trebali i regulisati odnosi tužioca i tuženog vezani za isplatu štete po nastalom osiguranom slučaju, ali i iz razloga što tužilac nije dokazao sudu da je u vrijeme nastanka osiguranog slučaja, a niti kasnije tražio raskid ugovora o osiguranju što u svojoj suštini i jeste predmetna polica.

Činjenica da tužilac tvrdi da je do propusta pri sačinjavanju police broj 0015152 došlo isključivo zbog postupanja tuženog pri čemu se tužilac poziva na Ugovor o

poslovno-tehničkoj saradnji zaključenom između tužioca i tuženog, kojim je ugovoreno da će osnovica za obračun premije kasko osiguranja za sva vozila ugovorom o finansijskom leasingu biti cijena novog vozila sa svim porezima i carinama, predstavlja činjenicu koju tužilac može koristiti u eventualnom posebnom postupku za naknadu štete koju je tužilac eventualno pretrpio zbog nepridržavanja uslova iz ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji pri zaključenju police od strane tuženog.

Visinu tužbenog zahtjeva sud je odredio obzirom na činjenicu da je i vještak mašinske struke mr.sci. Amir Arnautović, dipl.ing.mašinstva, u svom izvještaju od 30.09.2013.godine, a na temelju isprava koje su mu predočene, prije svega zapisnika o oštećenjima utvrđenim od strane tuženog i predračunom broj 78/09 izdatog dana 11.12.2009.godine od strane ovlaštenog servisa i fakture istog servisa, utvrdio da je visina štete 24.977,00 KM. Kako je među parničnim stranama nesporna i činjenica da je tuženi izvršio isplatu iznosa od 3.000,00 KM na ime naknade štete na račun „E.-M.“ d.o.o. T., to je sud visinu štete utvrđena od strane vještaka umanjio za izvršenu isplatu.

Sud nalaz i mišljenje ovog vještaka mašinske struke u cijelosti prihvata s obzirom da je isti dat od strane lica kvalifikovanog za izradu te vrste nalaza i u skladu sa pravilima struke, te na temelju činjenice da punomoćnici parničnih stranaka nisu imali primjedbe na isti.

U skladu sa odredbom člana 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, sud je obavezao tuženog da tužiocu plati i zatezne kamate počev od 07.12.2009.godine, kao dana nastanka štete, a ne kako je to tužilac tužbom opredijelio, obzorom da je tužilac tužbenim zahtjevom zakonske zatezne kamate potraživao na iznose koje je na ime otklanjanja štete uplaćivao tužilac „E.-M.“ d.o.o. T.. Zatezne kamate obračunat će se u skladu sa Zakonom o visini stope zatezne kamate².

Provedeni dokaz vještačenja po vještaku finansijske struke Almi Šehović, dipl.ecc., kao i saslušanja svjedoka zakonskog zastupnika tužioca „R.I.“ d.o.o. S. - Podružnica T. Amira Ibrišimovića, zakonskog zastupnika tužioca „E.M.“ d.o.o. Tuzla M. T., te L. I., kao osobe koja je u ime „S.o.“ d.d. Sarajevo, Filijala T. zaključila predmetnu policu, sud je obrazložio u vezi sa policom osiguranja auto kaska broj 0015152, uslovima za kasko osiguranje cestovnih i šinskih vozila, te ugovorom o poslovno-tehničkoj saradnji zaključenim između „R.I.“ d.o.o. S. - Podružnica T. i „S.o.“ d.d. Sarajevo - Filijala T., iz kog razloga te dokaze sud nije posebno obrazlagao.

U skladu sa odredbom člana 383., 386. i 396. Zakona o parničnom postupku i na opredijeljen zahtjev punomoćnika tužilaca, sud je obavezao tuženog da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.269,51 KM.

Troškovi tužioca utvrđeni su u iznosu od 6.992,20 KM i čine ih nagrada punomoćniku tužioca za sastav tužbe od 30.10.2012.godine u iznosu od 837,37 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu od 06.11.2012.godine u iznosu od 420,00 KM, od 09.01.2013.godine u iznosu od 270,00 KM, od 25.02.2013.godine u iznosu od 817,00 KM i od 27.03.2013.godine u iznosu od 420,00 KM. Tužiocu je priznata i nagrada

² Službene novine F BiH broj 27/98, 51/01,56/04, 68/04 i 29/05

punomoćniku tužioca za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 30.05.2013.godine u iznosu od 840,00 KM, na nastavku ročišta održanom dana 05.09.2013.godine u iznosu od 210,00 KM, dana 29.10.2013.godine i dana 27.12.2013.godine u iznosu od po 420,00 KM. Ukupno troškovi punomoćnika tužioca iznose 5.463,42 KM, na koji iznos se dosuđuje i iznos od 928,78 KM na ime 17% PDV-a. Visina nagrade punomoćniku tužioca određena je u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi u F BiH iz kog razloga je tužilac preko dosuđenog iznosa (sastav tužbe od 30.10.2012. godine, zastupanje na pripremnom ročištu od 25.02.2013. godine), odbijen. Za zastupanje na pripremnom ročištu održanom dana 09.01.2013. godine, punomoćniku tužioca je umjesto traženog iznosa od 420,00 KM dosuđen iznos od 270,00 KM, a koji iznos predstavlja 25% nagrade koja bi punomoćniku tužioca pripadala prema ADV-tarifi za ročište koje je odgođeno.

Tužiocu su dosuđeni i troškovi na ime sudske takse na tužbu koja je u iznosu od 300,00 KM plaćena dana 29.10.2012. godine, te isti toliki iznos na ime sudske takse na presudu, uz napomenu da je visina sudske takse određena u skladu sa Zakonom o sudskim taksama TK.

Troškovi tužioca u dijelu potraživanja sudskih taksi i troškova vještačenja a koje je uplate izvršio tužilac E.-M. d.o.o. T., su odbijeni obzirom da tužilac nije uspio u sporu.

Obzirom da je tužilac u sporu uspio sa procentom od 61,61%, te da neuspjeh tužioca predstavlja uspjeh tuženog, to su troškovi tuženog utvrđeni u iznosu od 38,39 KM, obzirom da je tuženi potraživao troškove na ime predujma troškova vještačenja koje je u visini od 100,00 KM tuženi uplatio dana 10.05.2013. godine.

Imajući dakle u vidu kvantitativni i kvalitativni uspjeh tužioca u postupku, sud je nakon prebijanja utvrđenih troškova tužioca u visini od 4.307,89 KM i utvrđenih troškova tuženog u visini od 38,39 KM, obavezao tuženog da tužiocu plati iznos od 4.269,51 KM.

Sudija
Biljana Novak

POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 30 dana od dana prijema prepisa. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u 3 primjerka.

